

Când sarea își pierde gustul...

Erau doi frați. Creștini. De la distanță totul era zâmbete și flori. Părea că relația dintre ei era frumoasă, chiar de invidiat, până... până la marea tragedie. Am aflat de la un prieten drag că după despărțirea tragică de mama, frații ajunseseră pe la tribunal. Motivul? Nu se puteau înțelege pe o bucată de pământ.

Problema moștenirilor este des întâlnită. De aceea, ca paranteză, recomand să se rezolve creștinește treburile câtă vreme părinții încă trăiesc.

Unul dintre frați a reușit să obțină dreptul la acel petec de pământ, câștigând procesul, dar familia – per ansamblu – între timp își pierduse mărturia. Până și vecinii necreștini se mirau de reacția nepotrivită a „pocăiților”. Concluzia este simplă...

SAREA ȘI-A PIERDUT GUSTUL

Apostolul Pavel, adresând un caz similar, rămâne uimit să constate cât de mult își pierduse din calitate sarea creștinilor din Corint: *„Când unul din voi are un conflict cu altul, îndrăznește să se judece cu el la cei nedrepti, și nu la sfinți? Oare nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți nevrednici să judecați pricini de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult pricini din viața aceasta! Deci, când aveți pricini privitoare la lucrurile vieții acesteia, voi îi puneți judecători pe aceia care în biserică nu au nicio trecere? Spre rușinea voastră zic lucrul acesta. Așadar, nu este între voi nici măcar un om înțelept care să fie în stare să judece între frate și frate? În loc să fie așa, un frate se duce la judecată împotriva altui frate, și încă înaintea necredincioșilor!”* (1 Corinteni 6:1-6 EDCR).

Este trist când doi creștini ajung să se certe până într-acolo încât este nevoie de intervenția judecătorilor din instituțiile statului. Indiferent cine câștigă bătația (procesul), războiul este pierdut de ambii.

Consecințele?

- Mărturia creștină este pătată.
- Evanghelia este vorbită de rău.
- Biserica locală este evitată.
- Sarea își pierde gustul.

Zilnic mă rog Tatălui ceresc să învăț să pierd lucrurile de aici - cele mărunte și efemere - pentru a câștiga lucrurile de acolo - cele mari și nepieritoare. Învăț să fac diferența între bătăliile mici și războiul cel mare. Învăț să pun preț pe puțina cantitate de sare pe care am primit-o și prin care pot oferi lumii un gust unic. Altfel, cu ce motivație aș mai trăi dacă sarea mea și-ar pierde gustul? Vorba lui Isus: *„Atunci nu mai este bună decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni.”* (Matei 5:13b EDCR).

E trist...

CÂND SAREA ÎȘI PIERDE GUSTUL

P.S. Petecul de pământ câștigat cu atâta trudă zace de ani buni nefolosit. Și-a dat seama omul de greșeala lui dar prea târziu. Vecinii încă sunt mirați.

Pastor ADRIAN VLAD,
Biserica Penticostală „Efraim”,
Târgoviște